

Неначе прагнуть нас втішить цвітом...
Вже дуже близько жадане літо.
Яскраве літо уже на часі –
Яким же буде воно наразі?

Чи теплим, щедрим, як повна чаша?
Чи буде мирним це літо наше?
Палка молитва до Бога лине:
Спаси для нас нашу Україну.

БУДЕ МИРНОЮ ОСІНЬ...

Восени ясени нас покличуть до отчого дому,
хоча там вже давно не живуть сивочолі батьки.
Скільки шляху додому – нікому іще невідомо,
скільки болю душевного виллється у рядки...

Буде теплою осінь, і мирною буде прекрасна,
чорнобривці та айстри заповнять весь простір душі.
Ми не знаємо точно, чи жар в коминах не погасне,
чи назустріч гостям дух оселі батьків поспішить?

Буде осінь, в яку ми згадаємо все пережите,
і сльозами рясними поллем біля хати грядки,
а тривоги і страхи розгубимо в стиглому житі,
в тому, що за життя не зібрали – не встигли – батьки.

Жаль, що їх вже немає. Одне тільки трохи втішає –
не дізнались вони, що їх діти спізнали війни.
В мирнім шурхоті листя тривога-напруга зникає,
захистити нас кронами хочуть ясні ясени.

Подолавши всю відстань, плечем об одвірки обпершись,
ми відпустимо втому й згорьованість нашу з весни,
і спізнаємо спокій, що болі усі перевершить.
Там, у затишку осені, рідні нас ждуть ясени.